

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Petro. 36.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

patris sententiam honore profecutus sis: eique, cui vt præflet, obtigit, hoc suffragium tribueris, quod præstantissimè quid faciendum esset, considerarit.

Dionysio. 34.

Oblivio citra humanum vitium haudquam contingit: contingit tamen, quæ admodum & alij morbi. Eorum enim animos subit, à quibus memoria seiuncta est. Tum autem fugit & evanescit, cum quispiam eam memoriæ armis prosligarit. Quoniam igitur, cum nobiscum esses, virtus tibi perpetuò in memoria versabatur, posteaquam autem abcessisti, te ipsum, vt audiuimus, oblivioni dedidisti, necessarium diximus eam Epistolarum iaculis petere, vt extinctam ac deletam memoriam reducamus. Abeat itaque in præceptis oblivio, vt memoriæ gratia rursus explèdefcat.

Macario Episcopo. 35.

Eorum, qui durior fortuna conflictantur, quisque misericordia & commiseratione dignus est, cum calamitates suas deplorat. Sin autem ad alios calumniandos ipsi quoque obtrectandum se conuertat, misericordiam quoque, quam res ipsius aduerfæ atque calamitofæ aliis excitabant, vt ipse nosti, amittit. Neque enim iam misericordia, verum odio dignus esse iudicatur, dum ad facessenda aliis negotia calamitate abutitur. Quoniam igitur curiositatis, molestiam allis libenter exhibentis, semina exorientia euellenda sunt priusquam pullulent, nec vi vlla comprimi possint, atque ei ipsi qui laceffuit, periculum creent (nam qui calumniis premitur, probitatis ac morum elegantia nomine, cunctorum ore celebratur) eum, quem calamitas temulètia afficit, velim accersas, ipsi quoque, vt à claro ac celebri viro abstineat, persuadeas.

Petro. 36.

Quoniam per literas à me quæris, quidnam illud fit, concident gladios suos in

τημίωσαν τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην, καὶ τῷ ἡγείεσθαι λαχόντι τὴν ὅτι τῷ ἀριστῷ διεσκέφθαι σπονδὴν ἐμικλήσαν ἡφρον.

Διονυσίου. λδ.

Οὐκ ἐκτός ἀνθρώπινου πάθους ἡ λήθη συμβάλλει. συμβάλλει δὲ ὁμοίως καὶ ἡ ἀσθένεια καὶ τὰ ἄλλα νοσήματα. ὑπείκει γὰρ τὰς ψυχὰς ὧν ἡ μνήμη κεχέεται. ἀλλὰ τότε φεύγει καὶ οἴχεται, ὅταν τις αὐτῶν τοῖς τῆς μνήμης ὅπλοις καταγωνιστῶνται. ἐπεὶ γοῦν ἄτε μὲν μεθ' ἡμῶν ἦσθα, μνήμην ἄληθον εἶχες τῆς ἀρετῆς. σποδοιότησας δὲ λήθη, ὡς ἐπιγόμεθα, ἐκ δὲ δώκας σάουτον ἀναγκάζον ἠήθημεν ταῦτα κατασφύσειν γράμμασιν, ἵνα τὴν ἀφανισθεῖσαν μνήμην ἐπανέξωμεν. οἴχεται τοίνυν ἡ λήθη κατὰ κρημῶν, ἢ ἐκλάμψῃ πάλιν τῆς μνήμης ἡ χάρις.

Μακαρίῳ ὀπισκόπῳ. λε.

Τῶν δυσωραγῶντων ἕκαστος, ἐλέος ἔχει καὶ οἴκτου ἄξιός τε καὶ ἠδὲ ἰσχυρὸς τὰς αὐτοῦ συμφορὰς. εἰ δὲ πρὸς τὸ σκωφαντῆν ἐτέρους καὶ ἐπιπράζειν τρέπηται, καὶ τὸν ὅτι τὰς δυσωραγίας ἔλεος, ὡς οἴσθαι, σπόλυσιν· οὐκ ἐπι γὰρ οἴκτε, μίσος δ' ἄξιός ἐστι κρημῶν, εἰς φιλοσραγμοσύνην τῇ συμφορᾷ καταχρώμενος. ἐπεὶ τοίνυν καὶ τὰ σπέρματα τῆς φιλοσραγμοσύνης ἀρχόμενα ἐκκόπτειν πρὸν ἀναφυῆναι, καὶ ἀλεῖντα γενέσθαι, καὶ κίνδυνον τεκεῖν αὐτῶν τῷ καταφθάρῳ. ὁ γὰρ σκωφαντῆμενος πρὸς πάντων ἔπι χαλοκἀγαθία ἀδετακαταξίωσον μεταπέμψασθαι τὸν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς μέτροντα, καὶ πρῶτον σποχέσθαι αἰοιδίμῳ ἀνδρῶς.

Πέτρῳ. λς.

Ἐπειδὴ γέγραφας ἡ ἔπι τὸ, συγκόψασι τὰς μαχάρας αὐτῶν εἰς ἀρετῶν.

ἀροτραγίμῃ, μᾶλλον δὲ πέπεισμη
σαφῶς τὸ περὶ φημι εἶναι, ὅτι δὴ
τὸ τῆς εἰρήνης ἀροτρον, φημι δὴ τὸ
θεῖον περὶ τῆς χειρὸς κηρυγμα, καὶ
φιλοπολέμους πηλοσυσφύχρας, ὡν τὰ
ἀμωτήρια τῆς κακίας, εἰς τὰ βιω-
φελῆ τῆς γεωργίας μετασκευασθῆσιν
ὄργανα.

Ερμῶ κόμπι. λζ.

Επειδὴ σιαδαλιζόιδρος, ὡς γὰρ
γραφας, τῶ βίω Ζωσίμῃ τῆς περὶ βου-
τερς, τῆς βαπτιζοιδρίας ὑπ' αὐτῆς, εἰς
τὰ χεῖρα καὶ ἀνασχόμεντα ἡγῆ πα-
ραβλάπεται, ἀντεπιτέλλαι τὴν τα-
χίτην δι' ἡμῶν ὡς ἴδην, ὅτι ὁ περὶ ἡμῶν
δὲν παραβλάπεται εἰς τὰ σωτηριώδη
σύμβολα, εἰ ὁ ἱερεὺς μὴ εὐβίος εἴη,
ἀλλὰ αὐτὸς μὲν πάντῃ τε καὶ πάντως
καὶ γὰρ παραβλάπεται, ἀπολαύ-
σῃ τῆς θείων κεινῶν καὶ λόγῃς κρει-
τόνων εὐεργεσιῶν. ὁ δὲ ἱερεὺς τῆς ἰδίας
εἰς ἀργαλιώτερον ὑφέξει λόγον. καὶ
ποσάτη αὐτῶ περὶ ὁμοῦ καλῶσεως
γενήσεται, ὅση καὶ πρὸς αὐτῶ ὑπῆρ-
ται. ὁ γὰρ μὴ τῶ ἱερατικῆς τεπιμῆ-
σθαι γενόμενος ἀγαθός, μέγιστος ἀνείη
καλῶσεως ἐκείνου ἀξίος. μὴ εἰς τι-
γαροῦ τῆς μυστηρίων τῶν θείων κει-
νῶν τελετῶν, ἡπὶ τῆς ἀρατῆς τοῖς μ-
ηθείσιν ἀνοίγει, φρονιζέτω, ὡς τῶ τῆ
παραβλάπεται, εἰς τὰ τῆς σωτη-
ρίας σιωθήματα, μὴ ὅταν πλάσθῃ,
εὐπερὶ σὺ ποὶ ἡγείσθαι ἔχειν ἀπολογία
τῶν τῆς ἱερέως βίον. ταῦτα δὲ φημι, ἔχ
ὡς πάντων τῆς ἱερέων τοῖς ὄντων,
μὴ γένοιτο. εἰ γὰρ καὶ ποὶ περὶ σέτι
ταῦτα τὰ ἐκλήματα, πῶν ἀπει-
καὶ εἰ μὴ ποὶ περὶ σέτι κατωρῶματα,
εἰ δὲ πάντων ἀπειν. ἀλλὰ δεῖξαι θε-
λων, ὡς καὶ πάντες εἰεν τοῖς ποὶ, εἰ δὲν ὁ
φωτίζόμενος παραβλάπεται. εἰ δὲ
λογισμὸς οἶε ταῦτ' εἶναι ἀνθρώπων,
ἀπὸ τῆς θείων σε πιστώσεως λογίων
πειρήσονται. τί γὰρ τῆ Βαλαάμ γέ-
γονε μισώτερος, ἀλλ' ὅμως τῆ γλώτ-
τη αὐτῶ εἰς εὐλογίας κατεργήσατο ὁ

vomeris, existimo, vel potius mihi per-
suadeo, aperte illud prædictum esse, quòd
pacis aratrum, hoc est, diuina de Christo
prædicatio regiones belli cupidas mitiga-
bit: quarum vitij arma & præsidia in vti-
lia & ad vitam accommodata organa cõ-
mutabuntur.

Hermio Comiti. 37.

Quandoquidem Zofimi Presbyteri vi-
ta offensus, vt scripsisti, eos, qui ab eo bap-
tizantur grauiissimis ac maximi momenti
detrimentis multari existimas, rescriben-
dum ad te quàm celerrimè duxi: nimirum
quòd is qui iniciatur, quantum ad salutaria
symbola spectat, ex improba Sacerdotis
vita nullo damno afficitur, verù ipse pror-
sus atque omnino (asseueratione quippe
vti oportet) diuinis atque omnis dicendi
facultate præstantioribus beneficiis frue-
tur. Sacerdos autem grauiores vitæ suæ ra-
tiones subibit, tantùmque ad ipsius pœnam
atque cruciatum cumulus accedet, quan-
tus prius in eum honor collatus est. Nam
qui, ne sacerdotio quidem ornatus, probi-
tati studuit, vt grauius in eum animadu-
eratur, haud dubiè promeretur. Quæ cum
ita sint, nemo ex iis qui diuino hoc sacra-
mento, quod cæleste regnũ initiatis ape-
rit, imbuuntur & consecrantur, vt hinc ad
salutis tesseram damno atque incommo-
do affectus, in cura & sollicitudine verse-
tur: nec, cum in peccatum lapsus fuerit,
speciosam excusationem se Sacerdotis vi-
tam habere existimet. Hæc autem dico,
non tanquam sacerdotes omnes tales sint
(Deus enim procul id auertat: quamuis
enim nonnulli his vitiis laborent, at à qui-
busdã tamè eadẽ absunt. Ac rursum quãuis
quibusdã virtutes desint, at non tamè om-
nibus desunt) verùm vt illud ostendam
quòd etiam si omnes eiusmodi essent, ni-
hil tamè hinc ad eum, qui baptizatur, de-
trimenti redit. Quòd si hæc hominum
duntaxat ratiocinationes esse arbitraris, à
diuinis oraculis fidem tibi facere cona-
bor. Quid enim Balaam illo impurius ac

Numer.
23. C.
24.

Q iij